

1

Pátek dne 13. března

Až do čtvrtka 12. března žili Vilík a Jirka takovým obyčejným životem, jakým žijete vy a s vámi tisíce a tisíce jiných hochů na světě.

Bručeli na školu a odmlouvali doma maminkám. Večer chodili nakupovati drobné potřeby pro zítřek, na kterých se nedalo nic splésti, občas se dostali k nějaké té pranici — a při tom všem měli pořád ukrutně dlouhou chvíli.

Až tedy do čtvrtka do večera!

A v pátek dne 13. března to začalo.

V pátek dne 13. března se stalo něco, co změnilo celý jejich dosavadní obyčejný život a udělalo jim z něho nepřetržitou řadu vzrušujících podivných událostí.

A přece ten významný památný den začínal pro oba hochy zrovna tak, jako všechny dny ostatní. Ničím neprozrazoval, že bude pro ně nějak důležitý.

Bydlili oba ve Staré čtvrti ve stejném domě a jako vždy i dnes odešli ráno spolu do školy. Po cestě hovořili o bezvýznamných věcech.

Ve škole pak zasedli do lavic a pobyli v nich pět hodin z onoho podivuhodného dne, aniž by se pořád ještě co přihodilo zvláštního, z čeho by jen trochu mohli vytušiti to, co je očekávalo.

Až teprve po cestě ze školy začal se pomalu rozvíjeti řetěz událostí. Bylo to zkrátka takhle:

Jiřík nesl pod paží kopací míč, který nosil obětavě do školy, když měli tělocvik. Hráli s ním vždy chvíli na travnatém školním dvoře.

A teď najednou vykřikl vzrušeně Vilík na Jiříka:

„Drž míč — drž míč — Novočtvrtníci...“ více nestačil říci. Několik hochů se přihnalo odkudsi zezadu a jeden z nich vyrazil prudce Jiříkovi míč a počal jej odkopávat doprostřed ulice.

Vilík i Jirka hned podle odznaků, jež útočníci měli na kabátech, poznali, že tito drzouni jsou z Nové čtvrti, tedy úhlavní nepřátelé všech hochů ze Staré čtvrti. Co už bitek menších i větších svedly oba chlapecké nárůdky těchto dvou čtvrtí proti sobě, často pro nepatrné důvody! A teď měla zřejmě přijíti opět jedna nová.

Jiřík se rozběhl vztekle za hochem, jenž odkopával míč.

„Tohle si nezvykej,“ křičel, „jdi si kráští míče k vám do Nové čtvrti!“

„Cóó? Kdo krade míče?“ otočil se neznámý hoch. „Řekni to ještě jednou — no řekni to —“ dodal výhrůžně a nechal míč svému osudu. Vilík jej raději honem zvedl.

„Kdo jiný než ty, ještě se tak chytrácky ptej,“ soptil zlostí Jiřík.

Rána, kterou neznámý útočník ušetřil Jiříkovi, přišla v takové rychlosti po jeho slovech, že se jí Jirka nemohl ani uhnouti. Sevřená pěst dopadla na jeho tvář, zasáhla ústa i nos.

Jiříkovi se zatmělo v očích, bolestí i zlobou. V tu chvíli zapomněl, že jest na ulici — třebaže málo používané, neboť vedla mezi továrními zdmi — a že snad zde bude za chvíli plno lidí. Zapomněl všechny následky, jež mohly z takové věci vzniknouti.

Teď přestal býti slušným, dobře vychovaným hochem, teď se z něho stal rozdivočelý chlapec, toužící odplatiti ránu ránou.

„Místo, místo, udělejte místo,“ vykřikl kdosi.

Jako dvě dravé rozvodněné bystřiny srazili se oba hoši. Při ohromném nárazu klesl Jirka na jedno koleno, ale okamžitě se opět vztyčil a mocnou ranou do prsou Novočtvrtníka se hleděl dostat z jeho železného objetí. Ale protivník nepovolil.

Chytil pravou rukou Jirku za klíční kost a donutil ho hroznou bolestí, aby klesl na kolena, což přijali hoši z Nové čtvrti s jáсотem.

Jiřík však nebyl zdolán. Své posice okamžitě využil k podražení nohou soupeře a ten tímto nenadálým způsobem útoku povolil svůj klíční hmat.

Těžce dopadl na Jirku a chvíli se oba zmítali po zemi. Oč byl hoch z Nové čtvrti těžší a silnější, o to byl Jiří opět obratnější a svižnější.

Byl také první, který se dostal z ležící posice na kolena a vzápětí nato uštedřil mu dva údery pod žebra a ty zbavily protivníka na okamžik dechu.

V nejbližší chvíli zachytil Jirkovu ruku, převrátil se s nečekanou u něho rychlostí na kolena, pak se i vzpřímil celý a Jirkova pravička byla zkroucena vzad.

Jirka se pracně vyprostil a již Novočtvrtník opět s těžkopádnou prudkostí vyrazil k dalšímu boji.

Kolem zápasících zatím rostil kruh hochů ze Staré čtvrti. Někteří Jirku a Vilíka znali. Vilík jim vzrušeně vykládal, jak k té rvačce došlo.

Teď se Jiří bleskurychle uhnul před prudkou ranou, mířenou na jeho čelist, a obskočiv nepřítele zleva, zasadil mu úder za krk. Novočtvrtník jen trochu poklesl v kolenách, vzpřímil se však okamžitě a opakoval svůj výpad s dvojnásobnou prudkostí. Dobře vedená rána plochou rukou do obličeje Jiříka ochromila.

Jirka slepě hmátl kolem sebe a rozehnal se kupředu s tak zoufalou a divokou prudkostí, že srazil odpůrce k zemi, a ještě přes něho klopytl.

Zasypal hoča z Nové čtvrti deštěm ran a pak namáhavě povstal. I Novočtvrtník se zvedal. Byl udýchaný a zřejmě již neměl chuť do nového útoku.

„Příště si jistě rozmyslíš ty svoje žertíky s cizím míčem,“ cedil Jiří skrze zuby.

„No to víš, dostal jsi naklepáno, vid’?“ vyjel Novočtvrtník.

Hodili si do očí navzájem mnoho nelichotivých slov a mínění. Ale bylo zřejmo, že již nová bitka z toho nebude. Tak jako když se blýská po bouřce.

Pak chlapci z Nové čtvrti vzali potlučeného druha mezi sebe a kvapně odcházeli. Půda se jim stala najednou horkou pod nohama. Bylo zde již tolik chlapců ze Staré čtvrti!

„Věděl jsem hned, jak to dopadne,“ holedbal se vytáhlý bledý hoch z Rybného tržiště, ač ještě před chvílí by nedal za Jiříkovo vítězství ani zlámaný knoflík.

„Ten bude dlouho vzpomínati na Starou čtvrť,“ prohodil kdosi, míně tím hoča z Nové čtvrti.

„A jistě sem půl roku ani nepáchne.“

„Leda s tatínkem, a to se ho ještě povede za ruku...“

Hoši se zřejmě velmi dobře bavili na účet hochů z Nové čtvrti, ale Jiří skoro nic neslyšel, ani neviděl z toho, co se kolem

něho dělo. Jediné, co věděl, bylo, že již ta bitka je dobojována a že se může vzdáliti, aniž by se mohlo říci, že utíká.

Byl k smrti vyčerpán a unaven rychlým tempem pračky a tělo ho bolelo od smýkání a ran. Opíral se trochu o Vilíka a odcházel se všemi hochy k průplavu.

Tak vypadalo tedy odpoledne onoho podivuhodného dne, jenž se měl státi pro Jirku a Vilíka tak významným. A bitka, kterou Jiří právě vybojoval, byla k tomu všemu novému, neznámému, jež je čekalo, začátkem, aniž by to oba hoši tušili.

